Merja Jalo
Marvi Jalo

JESSE® 22

aarrekoira

WSOY

Jesse-sarja:

Jesse löytökoira
Jesse ongelmakoira
Jesse ja kohtalokas kurssi
Jesse sankarikoira
Jesse vahtikoira
Jesse laivakoira
Jesse hoivakoira
Jesse lintukoira
Jesse turvakoira
Jesse käräjäkoira
Jesse karkukoira
Jesse pentukoira
Jesse joulukoira
Jesse muotikoira
Jesse fanikoira
Jesse seurapiirikoira
Jesse kaverikoira
Jesse etsijäkoira
Jesse kylpyläkoira
Jesse pääsiäiskoira
Jesse vauhtikoira
Jesse aarrekoira

Merja ja Marvi Jalo

JESSE
aarrekoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40858-2

Painettu EU:ssa

Onnenpotku

Huhtikuun aurinko lämmitti ihanasti poskia, kun Syvälahden Jenna käveli Tuomiokirkkopuiston halki yhdessä parhaan ystävänsä Hannele Sulanderin kanssa. Piti oikein riisua takki, sillä ulkona tahtoi tulla hiki. Tytöt olivat päättäneet lähteä koulun jälkeen koirapuistoon, jotta heidän koiransakin saisivat nauttia upeasta, lämpimästä kevätpäivästä.

– Tule nyt vaan, Jesse, Jenna sanoi kultaiselle noutajalleen ja nykäisi vähän remmistä, kun koira jäi nuuskuttelemaan puiston krookuspenkkiä. – Kohta saatte juosta Ciksun kanssa oikein sydämenne halusta.

Hän vilkaisi Hannelea, joka talutti heidän taloyhtiössään asuvan televisiotoimittaja Regina Tall-

bergin Cici-Charlottaa. Tytöt asuivat samassa Kaskenlinnan talossa vierekkäisissä rapuissa.

Cici ei näyttänyt tyypilliseltä maltankoiralta. Sille oli sattunut pari kuukautta aikaisemmin vahinko, jossa se oli menettänyt suurimman osan karvapeitteestään. Tänään oli vasta toinen kerta tapauksen jälkeen, kun Hannele jätti manttelin pois hoitokoiransa yltä. Vähän pakko, Jenna ajatteli, ellei halunnut koiraparan paistuvan vaatteiden sisällä. Mittarissa oli varmasti 20 astetta.

– Kyllä kävi hyvä tuuri, kun Munkkirinteen Elsa palkkasi meidät uudestaan Murun dogsittereiksi, Hannele huomautti tyttöjen pysähtyessä Kerttulinkadun risteykseen. – Mennäänkö koirapuiston jälkeen Elsalle herkuttelemaan? Elsalla on aina jotain namia tarjolla.

– Mennään vain. Ihan loistavaa, kun saadaan enemmän hoitopalkkaakin Murun taluttamisesta! Jenna virnisti.

– Eikö sun tee yhtään mieli jätskiä, kun on näin ihana ilma? Mentäiskö ostamaan… No, Jesse. Paikka!

Koira oli alkanut vinkua ja kiskoa Jennaa ajotielle.

– Älä hosu niin kauheasti, Jessuli. Kyllä sä pääset koirapuistoon vähemmälläkin.

– Hei, eikö tuolla ole teidän mutsi? Hannele huomasi. – Katso, se odottaa valojen vaihtumista kadun toisella puolella.

Hannele oli oikeassa. Jenna tunnisti heti äidin, joka kantoi takkia käsivarrellaan ja puhui parhaillaan kännykkäänsä. Kaikesta päätellen äiti oli tulossa Turun yliopistollisesta keskussairaalasta, missä hän toimi sairaanhoitajana sisätautiosastolla.

Tytöt jäivät odottamaan, kunnes liikennevalot vaihtuivat ja kadun toisella laidalla odottelevat ihmiset pääsivät tulemaan ajotien poikki.

– Äiti! Jenna huudahti.

Jesse sai hepulin. Se hääri vinkuen ja häntää raivokkaasti viuhtoen äidin jaloissa, niin että tämä oli kompastua talutushihnaan.

– Tytöt, mihin te olette menossa? Rouva Munkkirinne soitti minulle äsken, äiti sanoi ja työnsi kännykän käsilaukkuunsa.

– Me ajateltiin mennä koirapuistoon, Jenna sanoi.

– Mitä asiaa Elsalla oli? Hannele pisti väliin. – Me ollaan menossa tunnin päästä Murua ulkoiluttamaan.

– Rouva Munkkirinne pyysi minua ottamaan yhteyttä teidän luokanvalvojaanne. Hän toivoi, että saisitte luvan lähteä hänen mukanaan Ahvenanmaalle ensi viikolla. Silloin on vappuviikko, ja dogsittereitä kuulemma tarvittaisiin kipeästi, äiti sanoi ja kumartui rapsuttamaan Jesseä. – Saan varmasti asian järjestymään, kun kyse on vain parista päivästä ennen vappua. Tuskin koulussa silloin mitään tärkeitä kokeitakaan pidetään. Sovin tietysti asiasta ensin sinun äitisi kanssa, Hannele.

– Ahvenanmaalle! Maarianhaminaan vai? Jenna kiljaisi.

Tytöt olivat vuodenvaihteessa päässeet viikoksi Maarianhaminaan Munkkirinteen Elsan ja Oivan kanssa, ja heillä oli ollut todella hauskaa. Pääsisivätkö he taas asumaan hienoon Hotel Arkipelagiin? Mahtavaa!

– Vappuviikolla! Jes, kuulitko, Jenna, me saadaan ylimääräistä lomaa koulusta! Hannele vauhkosi, sieppasi Cicin käsivarrelleen ja suukotti kiihkeästi sen päälakea. – Mun täytyy kysyä Rekulta, pääsiskö pikkukulta meidän mukana Maarianhaminaan. Siis Murun kaveriksi. Murullehan tulee

Maarianhaminassa huipputylsää, jos se joutuu olemaan siellä ihan yksin. Totta kai se tarvitsee seuralaisen. Kuka olisi parempi yksinäisyyden lievittäjä kuin supersuloinen maltankoirien kuningatar Cici-Charlotta van Graafland?

– Niin mutta… En mä halua jättää Jesseä yksin kaupunkiin. Totta kai Jesse lähtee Maarianhaminaan, jos kerran mekin lähdetään.

– Rauhoitutaanpas nyt, äiti hymyili. – Voitte itse kysyä rouva Munkkirinteeltä, onko hän halukas kustantamaan kokonaisen kennelin Ahvenanmaalle teidän hoidettavaksenne. Toivotaan, että korkeapaine jatkuu vielä ensi viikolla, niin saisitte hienot lomasäät matkan ajaksi.

Mitä ihmettä Elsa oli taas keksinyt, Jenna ajatteli ja halasi innoissaan Jesseä.

– Sanoiko Elsa, mitä varten hänen pitää lähteä Maarianhaminaan juuri nyt? Jenna kysyi ja siirtyi koiransa kanssa syrjemmälle, sillä he tukkivat koko jalkakäytävän.

– Kyseessä oli jonkin äärimmäisen tärkeän lakiasian selvittäminen, niin minä ymmärsin, äiti vastasi. – Taisi olla perintöjuttu. Rouva Munkkirinne sanoi minulle, ettei hän voi mitenkään lähteä

Ahvenanmaalle ilman dogsittereitään. Yritän nyt järjestää asian teidän luokanvalvojanne kanssa heti ensi tilassa.

– Joo, järjestä vaan, ihanaa! Hannele riemuitsi. – Me mennään viivana sitteröimään niin montaa koiraa kuin Elsa ikinä vain haluaa.

Äiti nauroi ja lähti sitten hakemaan Jennan pikkuveljeä Villeä lastentarhasta. Tytöt jäivät seisomaan risteykseen koirien kanssa. He tuijottivat toisiaan jännittyneinä.

Maarianhaminaan! Viimeksikin oli lähdetty Maarianhaminaan Elsan aviomiehen asioiden takia. Oiva oli ammatiltaan juristi ja omisti lakiasiaintoimiston Brahenkadulla yhdessä Reginan miehen Karl Holmin kanssa.

– Kuule, intoa pursuava Hannele puuskahti. – Unohdetaan koirapuisto. Nyt mentiin suorinta tietä Rettiginrinteeseen ottamaan selvää, miten tällainen onnenpotku on voinut osua meidän kohdalle jo toisen kerran tänä keväänä.

– Joo. Juostaan.

Jännitys paistoi yhä Jennan ja Hannelen kasvoilta, kun he saapuivat juoksusta hengästyneinä Rettiginrinteen taloyhtiön alaovelle.

Jesse painoi kuononsa ovenrakoon ja heilutti tuuheaa häntäänsä. Se tunsi paikan paremmin kuin hyvin. Tähän kyläpaikkaan kannatti tulla, sillä Murun emäntä oli sangen avokätinen jaellessaan koirille makupaloja. Ilmankos Muru kärsi jatkuvista paino-ongelmista, samanlaisista kuin Elsa itse.

– Mikä onni, hissi on alhaalla! Hannele hihkaisi.

Tytöt hurauttivat saman tien ylimpään kerrokseen. Kun he kiirehtivät hissistä rappukäytävään, he pysähtyivät kuuntelemaan Munkkirinteiden oven taakse. Sieltä kantautui tuttu ääni.

– Elsan sisko Alli on täällä, Jenna totesi ääntään alentaen. – Kuuntele tuota kailotusta. Ei kai niillä ole perheriita menossa?

Hannele kuunteli hetken korva kiinni ovessa. Sitten hän laski Cicin lattialle ja painoi jämäkästi ovikelloa. Nyt oli otettava selvää, mitä oikein oli tekeillä.

Perintöriita

Heti kun ovi aukesi, häntäänsä heiluttava Jesse työntyi sisälle. Se pyrki haistelemaan Oivaa, joka seisoi rasittuneen oloisena eteisessä oven takana.

– Sieltähän te tulette, tytöt, Oiva huokasi. – Käykää sisään. Elsa on jo odottanut teitä.

Olohuoneen pöydällä oli levällään suuri määrä papereita sekä Oivan asiakirjakansio. Muuten kaikki liikenevät tilat oli lastattu erilaisilla naisten vaatteilla. Tyttöjen päät pyörivät. Oliko tulossa muotinäytös, samanlainen, johon hekin olivat uutenavuotena osallistuneet?

Tytöt jäivät olohuoneen ovelle seisomaan ja katsoivat, miten Elsa kääntyi sohvan luota heidän puoleensa kasvot punaisina. Muru hyöri hänen jalois-

saan yhdessä Jessen ja Cicin kanssa. Olohuoneen sohvalla istuivat Rutasalot, Alli ja hänen miehensä Väinö. Kumpikin oli epätavallisen totisen näköinen.

– Onko tulossa juhlat? Hannele kysyi ihmeissään, sillä vaatteita olisi riittänyt vaikka pienenpuoleisen putiikin rekkien täyttämiseen. – Vai uusi muotinäytös? Iltapukumuotia gaalaillallisille?

– Ei, ei suinkaan, tyttökulta, Elsa alkoi säteillä. – Olen juuri saanut tietää, että minusta on tullut suuren perintökartanon omistaja. Sen tähden minun pitää pukeutua arvoni mukaisesti. Olen toimittanut tänne erilaista päällepantavaa Stockmannilta, Wiklundilta ja parista muustakin keskustan kauppaliikkeestä.

– Perintökartanon omistaja! tytöt ällistyivät.

– Kartanon nimi on Solgården, ja se sijaitsee Ahvenanmaalla Saltvikissä, lähellä Getavuorta. Ukkimme Robert Mannonen on kuollut kuukausi takaperin ja jättänyt jälkeensä jättiperinnön. Minun vastuulleni tietenkin.

Sohvalla istuvan Allin huulet kiristyivät, kun hän kuuli sisarensa sanat. Hänen suustaan nousi närkästynyt huuto: – Puolet kartanosta kuuluu

minulle, ja sen sinä tiedät, Elsa. Eikö niin, Oiva? Sano nyt sinäkin jotain. Minä ja Elsa olemme sisaruksia, ja Roope-ukki oli meidän molempien isoisä. Ei perintöä voi nykylakien mukaan testamentata vain yhdelle rintaperill…

– Ole sinä hiljaa, Alli, Elsa keskeytti. – Tytöt, tulkaapas tänne katsomaan. Sain lakimieheltä valokuvia uudesta kartanostani. Kuvat ovat ilmeisesti peräisin Robert-ukin omista albumeista viidenkymmenen vuoden takaa.

Tyttöjen oli pakko mennä katsomaan mustavalkoisia valokuvia. Niissä näkyi valkoinen kartano, jonka paraatipuolta koristivat portaat ja korkeat pilarit. Rappujen kohdalla torkkui kärryjen eteen valjastettu hevonen, jonka vieressä seisoi ohjat käsissään pitkä, laiha, tuuheapartainen mies. Elsa osoitti miestä sormellaan ja sanoi, että tuossa oli hänen edesmennyt ukkinsa Robert.

– Olen päättänyt mennä pikimmiten paikan päälle kartanoa katsomaan, Elsa selitti. – En ole käynyt Solgårdenissa kuin viimeksi pikkulapsena vanhempieni kanssa. Nyt asioihin tuleekin muutos. Ryhdyn kartanonrouvaksi jo heti tulevana kesänä. Sitä varten minulla on täällä pukujakin

kokeiltavana. En vain osaa päättää, mitkä niistä ottaisin.

Elsa kohotti vihreän iltaleningin rintaansa vasten ja katsoi itseään peilistä.

– Se on oikein nätti, Jenna sanoi varovasti.

– Ja kallis, Oiva mutisi.

Alli ja Väinö eivät sanoneet mitään, mutta heidän happamista ilmeistään Hannele voi päätellä, ettei puku sen paremmin kuin mikään muukaan Elsan suunnitelmissa miellyttänyt heitä lainkaan.

– Voi Oiva-kulta, älä nyt pilaa kaikkea, Elsa puuskahti. – Totta kai pukeudun kartanonrouvana arvoni mukaisesti. Mutta sanokaapa, tytöt, millainen asu sopisi kartanon kalliille sylikoiralle? Ehkä tällainen brokadilla koristeltu samettitakki, jossa on tekojalokiviä? Vai olisivatko kultapaljeteilla somistetut pöksyt ja lakki parempi ratkaisu?

Jenna ja Hannele katselivat ympärilleen. Pöytien ja tuolien päälle oli pinottu kangasnäytteitä, tyylihuonekaluja esittäviä brosyyrejä sekä netistä tulostettuja aateliskotien sisustuksia. Niistäkö Elsa aikoi ottaa mallia perintökartanoonsa? Ehkä hän alkaisi pitää siellä loisteliaita päivällisiä ja tanssiaisia, kuten kartanonrouvalle sopi?

Elsa oli uneksinut uudesta, ihanasta elämästään jo siitä saakka, kun Oiva oli maanantaina tullut kotiin muassaan kirje Mannosen ukin lakimieheltä. Siinä heitä pyydettiin saapumaan Maarianhaminaan selvittämään ukin perintöasioita. Totta kai he lähtisivät heti matkaan. Elsa oli varma, että Oiva saisi piankin aihetta olla ylpeä vaimostaan.

Allin kasvoilta näki, että hän inhosi sisarensa suunnitelmia.

– Aina sinä Elsa hätiköit kaikissa asioissa, Alli sanoi vihaisesti. – Mehän olemme ukin ainoat ja tasavertaiset rintaperilliset, joten totta kai sinun kuuluu jakaa perintö kanssani.

– Miten niin? Elsa tiuskaisi. – Ukin lakimies otti yhteyttä minuun, ei sinuun. Perintö tulee tietysti minulle, koska se on rakkaan ukkimme viimeinen tahto.

Väinö karaisi kurkkuaan.

– Mitä varatuomari asiasta sanoo? hän kysyi Oivalta. – Hän varmasti tuntee perintöasiat paremmin kuin me.

Naisten päät kääntyivät kohti Oivaa, joka pudotti kädessään olleen paperin pöydälle. Mies

huokasi. Hän tiesi, miten hankala hänen vaimonsa osasi olla aivan päivänselvissäkin asioissa.

– Kyllä perintö tulee menemään puoliksi, hän sanoi väsyneesti. – Koska muita perillisiä tai testamenttia ei ole.

– Oiva, minä olen sanonut sinulle jo sata kertaa, ettei kartanoa voi mitenkään jakaa kahteen osaan, Elsa räjähti. – Olet tulkinnut lakipykäläsi täysin väärin. Näytä nyt sitä kirjettä minullekin ja heti paikalla.

Elsa tempaisi lakimiehen lähettämän kirjeen pöydältä, mutta vaikka hän miten tavasi koukeroista lakitekstiä, hän ei ymmärtänyt siitä mitään.

Alli näytti tyytyväiseltä. Sisar ei perisi yksinään. Se oli hyvä. Muuten Elsasta tulisi täysin sietämätön.

– Teidän ukkinne veli, Daavid Mannonen, asuu paikallisessa vanhainkodissa, Oiva lisäsi. – Jos lähdemme Maarianhaminaan ensi viikolla, niin sinun Elsa pitää käydä tervehtimässä häntä samalla reissulla.

– Totta kai. Totta kai. Ilman muuta.

Elsa nyökkäsi ja muuttui mietteliään oloiseksi. Hän nosti Murun käsivarrelleen ja siveli sen rintaa etusormellaan. Koira näykkäisi häntä leikkisästi.

– Toden totta, Oiva, kerrankin sinulla leikkasi, Elsa huudahti. – Vanhainkodilla minun onkin poikettava ensi töikseni. Daavid-sedältä voimme urkkia tietoja…

– Jaa, yöastian tuomisestako? Alli nälväisi ivallisesti. – Ei niin vanhalla äijällä ole mitään salaisuuksia.

Elsa ei vastannut. Hän kääntyi salaperäisen oloisena Jennan ja Hannelen puoleen ja ehdotti, että tytöt veisivät nyt Murun pitkälle kävelylenkille. Kävely tekisi hyvää myös Jesselle ja Cicille.

Eteisessä Elsa kuiskasi tytöille salaisuuden. Solgårdeniin oli kätketty aarre. Niin juuri, aarre. Hänen isotätinsä Eufrosyne Mannonen oli kertonut asiasta kaksikymmentä vuotta sitten ennen kuolemaansa.

– Minun täytyy vain selvittää, millaisesta aarteesta on kyse, Elsa supatti ja vilkuili olkansa yli olohuoneen suuntaan Jennan pukiessa Murulle valjaita.

– Ehkä se on timantti- tai jalokiviaarre, Hannele kuiskasi takaisin.

– Niin juuri, sitä minäkin epäilen, Elsa taputti tyttöä olalle. – Sinä ymmärrät minua aina niin erinomaisesti, Hannele. Nyt me järjestämme asiat

sillä tavalla, että te tytöt lähdette dogsittereikseni matkalle mukaan. Myös Jesse on tietysti tervetullut. Minä vaistoan, että sillä reissulla tapahtuu jotain erikoista. Löydämme varmasti aarteen kartanosta, kunhan pengomme kaikki paikat läpikotaisin. Daavid-sedältä saamme tarvittavat vihjeet.

Kun tytöt olivat poistuneet rappukäytävään, Elsa otti eteisen tuolinselkämykseltä turkoosinsinisen iltapuvun ja pyörähti pari kertaa peilin edessä mekko painettuna rintaansa vasten. Hän kuvitteli itsensä kartanon tanssilattialle upean juristimiehensä käsivarsille. Mmm, orkesteri soittaisi Tonava kaunoista ja muita Straussin valsseja. Miten hän liehuisikaan valssin pyörteissä suuren aateliskartanon onnellisena ja arvostettuna omistajattarena!

Allin osuus kartanosta ostettaisiin tietysti Munkkirinteille, Elsa päätti. Mikäli Allilla nyt mitään osuutta arvorakennukseen, hienoon puistoon ja muihin maihin ja mantuihin olisikaan. Itse asiassa Oivalla olisi kyllä varaa maksaa Allille vähän enemmänkin. Silloin köyhät sukulaiset sulkisivat suunsa, ja kartano siirtyisi kokonaisuudessaan yksinomaan Elsan omistukseen.

Asia oli näin yksinkertainen.

Huippu-suosittu JESSE-sarja jatkuu!

Vauhdikas ja hyväntuulinen Jesse-sarja viihdyttää koirafaneja

Munkkirinteen Elsa on perinyt suuren kartanon. Hän lähtee tiluksilleen mukanaan dogsitterit Jenna ja Hannele ja Jennan kultainennoutaja Jesse sekä tiibetinspanieli Muru.

Elsan suvussa on jo vuosikymmenien ajan kiertänyt huhu kartanoon kätketystä aarteesta, ja Elsa on nyt päättänyt löytää sen. Heti ensimmäisenä yönä Jesse tekeekin hälytyksen: joku hiiviskelee pimeässä puutarhassa. Onko se Valkoinen rouva, jonka kerrotaan kummittelevan kartanossa – vai vieläkin pahempaa, aarretta hamuava naapuri?

www.jessemurre.com

#kirja
WWW.KIRJA.FI
9 789510 408582
N84.2 ISBN 978-951-0-40858-2

Etukannen kuvat: iStockphoto • www.nummelanponi.suntuubi.com